

Arrest

**nr. 129 367 van 15 september 2014
in de zaken RvV X / VIII en X / VIII**

In zake: X

**Gekozen woonplaats in de zaak nr. X:
X**

**Gekozen woonplaats in de zaak nr. X:
X**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 23 mei 2014 en op 27 mei 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van het koninklijk besluit tot uitzetting van 5 mei 2014.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 4 juni 2014 met referentnummer X in de zaak met rolnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikkingen van 11 augustus 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 september 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VANDER VELPEN, loco advocaat J. VANDER VELPEN, en van advocaat P. VAN HOECKE, loco advocaat V. ANDRIES, die verschijnen voor de verzoekende partij en van advocaat L. DE WITTE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam het Rijk binnen in het raam van een gezinshereniging en werd op 23 februari 1994 in het bezit gesteld van een bijlage 15bis. De geldigheidsduur van dit document werd maandelijks verlengd.

1.2. Op 13 januari 1998 besliste de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken verzoeker in het bezit te stellen van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister.

1.3. Verzoeker diende op 20 augustus 1998 een aanvraag in om tot de vestiging te worden gemachtigd. Deze aanvraag werd ingewilligd en verzoeker werd op 28 januari 1999 in het bezit gesteld van een identiteitskaart voor vreemdelingen.

1.4. Op 5 mei 2014 werd beslist tot de afgifte van een koninklijk besluit tot uitzetting aan verzoeker. Dit koninklijk besluit, dat verzoeker op 12 mei 2014 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Gelet op de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, inzonderheid op de artikelen 20, 21 en 43,2°;

Gelet op het artikel 8 van het Europees Verdrag ter Vrijwaring van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden;

Overwegende dat de hierna nader bepaalde vreemdeling onderdaan is van Marokko;

Overwegende dat hij gemachtigd werd zich in het Rijk te vestigen;

Overwegende dat hij zich tussen 1 januari 2006 en 1 mei 2006 schuldig heeft gemaakt, als dader of mededader, aan verdovende middelen te hebben in bezit gehad, verkocht of te koop gesteld, afgeleverd of aangeschaft, namelijk cannabis; aan het gebruik van verdovende middelen voor een ander gemakkelijker te hebben gemaakt door het verschaffen van een lokaal of door enig ander middel, of tot dit gebruik te hebben aangezet, zijnde om namelijk cannabis te hebben doorverkocht, feiten waarvoor hij op 13 juli 2006 werd veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 8 maanden met uitstel van 3 jaar uitgezonderd 4 maanden effectief;

Overwegende dat hij zich op 30 december 2007 schuldig heeft gemaakt aan een minderjarige die de leeftijd van 12 jaar niet heeft bereikt ontvoerd of doen ontvoeren te hebben, zelfs als de minderjarige de ontvoerder vrijwillig is gevolgd; aan onder een bevel of onder een voorwaarde, mondelinge bedreigingen met een aanslag op personen of op eigendommen; aan een persoon te hebben aangehouden of te doen aanhouden, gevangen gehouden of te doen gevangen houden; aan opzettelijke slagen of verwondingen, een ziekte of ongeschiktheid tot het verrichten van persoonlijke arbeid veroorzaakt hebbende, feiten waarvoor hij op 16 september 2009 werd veroordeeld tot een definitief geworden werkstraf van 70 uren;

Overwegende dat hij zich tussen 31 maart 2009 en 20 november 2009 schuldig heeft gemaakt aan exploitatie van een anders ontucht of prostitutie, met direct of indirect gebruik van listige kunstgrepen, geweld, bedreiging of enig andere vorm van dwang (2 personen); aan ten einde eens anders driften te voldoen, een meerderjarige persoon, zelfs met haar toestemming, aangeworven, meegenomen, weggebracht of bij zich gehouden te hebben met het oog op het plegen van ontucht of prostitutie (2 personen), feiten waarvoor hij op 29 maart 2012 werd veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 5 jaar met uitstel van 5 jaar voor 18 maanden;

Overwegende dat hij zich op 13 januari 2012 schuldig heeft gemaakt aan diefstal met braak, inklimming of valse sleutels, feit waarvoor hij op 13 september 2012 werd veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 1 jaar;

Overwegende dat hij dienvolgens door zijn persoonlijk gedrag de openbare orde ernstig heeft geschaad; Overwegende dat de Commissie van Advies voor vreemdelingen in haar advies van 25 november 2013 stelt dat "gelet op de effectieve, familiale en relationele banden in België, o.a. met zijn minderjarige kinderen, een uitzetting in conflict zou komen met het recht op gezinsleven van deze kinderen en gezinsleden. Hoewel de veroordelingen die betrokkene heeft opgelopen onmiskenbaar zijn gevaarlijkheid voor de openbare veiligheid aantonen, wegen de rechten van deze onschuldige minderjarige kinderen, vrienden en familieleden, geïnterpreteerd in het licht van artikel 8 van het

Europees Verdrag ter Vrijwaring van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, thans zwaarder door, ook rekening houdend met de intenties van betrokkene om zich te herpakken"

Gelet op het advies van de Commissie van Advies voor vreemdelingen die meent dat de uitzetting niet gerechtvaardigd is;

Overwegende dat betrokkene een relatie heeft met één van zijn slachtoffers zijnde [D.B.D.R.] [...], van Belgische nationaliteit en dat ze hem in de gevangenis komt bezoeken ;

Overwegende dat uit deze relatie twee kinderen geboren werden, [A.D.] [...] en [D.B.R.], beiden met Belgische nationaliteit ;

Overwegende dat mevrouw [D.B.], gezien ze zelf slachtoffer is, op de hoogte moet zijn geweest van zijn criminele daden en van de mogelijke gevolgen hiervan op zijn verblijf en op hun toekomstige gezinssituatie;

Overwegende dat zijn moeder , 4 broers en 2 zussen de Belgische nationaliteit hebben en eenmaal op bezoek zijn gekomen ;

Overwegende dat zijn zus [A.N.], van Marokkaanse nationaliteit, in Marokko verblijft ;

Overwegende dat betrokkene sinds 28 januari 1999 regelmatig en ononderbroken in het land verblijft;

Overwegende dat het niet wordt betwist dat een verwijdering een inmenging vormt in zijn gezin- en privéleven in de zin van het artikel 8 van de Europese Conventie van de Rechten van de Mens;

Overwegende dat de bescherming van de orde en het voorkomen van de strafbare feiten deze inmenging rechtvaardigen;

Overwegende dat de openbare orde dient te worden beschermd en dat de uitzetting van betrokkene hiertoe een gepaste maatregel vormt;

Overwegende dat de samenleving het recht heeft zich te beschermen tegen betrokkene die ondanks de vele waarschuwingen die hem door het gerecht werden gegeven, haar regels systematisch met voeten blijft treden;

Overwegende dat betrokkene in het verleden reeds voldoende kansen heeft gekregen om zich te herpakken;

Overwegende dat het herhaaldelijke criminele gedrag van betrokkene dat gericht is op persoonlijke verrijking zonder zich daarbij te bekommeren om het aan zijn slachtoffers veroorzaakte leed, aantoon dat betrokkene een ernstig, permanent en reëel gevaar vormt voor de openbare orde;

Overwegende, bijgevolg, dat zijn aanwezigheid in het land een ernstige, reële en permanente bedreiging vormt die een fundamenteel belang van de Belgische maatschappij aantast en dat zijn aanwezigheid in het land als gevaarlijk wordt beschouwd;

Overwegende, bijgevolg, dat het gevaar dat betrokkene vormt voor de openbare orde superieur is aan de privébelangen die hij kan doen gelden;

Op de voordracht van Onze Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Hebben Wij besloten en besluiten Wij:

Artikel 1.- [A.Z.] [...], wordt uitgezet.

Hij wordt gelast het grondgebied van het Rijk te verlaten, met verbod er gedurende tien jaar terug te keren, op straffe van het bepaalde bij artikel 76 van de wet van 15 december 1980, behoudens bijzondere toelating van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

Artikel 2.- Dit besluit treedt in werking vanaf de datum van invrijheidstelling van betrokkene.

Artikel 3.- Onze Staatssecretaris voor Asiel en Migratie is belast met de uitvoering van dit besluit.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

De Raad stelt vast dat verzoeker zowel op 23 mei 2014 als op 27 mei 2014 een verzoekschrift heeft ingediend dat erop is gericht de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te verkrijgen van het koninklijk besluit tot uitzetting van 5 mei 2014 dat hem op 12 mei 2014 ter kennis werd gebracht. In casu dient dan ook te worden verwezen naar artikel 39/68-2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), dat luidt als volgt:

“Indien een verzoekende partij meerdere ontvankelijke verzoekschriften heeft ingediend tegen dezelfde bestreden beslissing dan worden deze beroepen van rechtswege gevoegd. In dit geval oordeelt de Raad op grond van het als laatste ingediende verzoekschrift, tenzij de verzoekende partij uitdrukkelijk aan de Raad en ten laatste ter terechtzitting, het verzoekschrift aanduidt op grond waarvan hij dient te oordelen. De verzoekende partij wordt geacht afstand te doen van de overige ingediende verzoekschriften.

Betreft het een collectief beroep, dan oordeelt de Raad op grond van het als laatste ingediende verzoekschrift, tenzij alle verzoekende partijen uitdrukkelijk en collectief aan de Raad en ten laatste ter terechtzitting, het verzoekschrift aanduiden op grond waarvan hij dient te oordelen. De verzoekende partijen worden geacht afstand te doen van de overige ingediende verzoekschriften.”

Met toepassing van artikel 39/68-2 van de Vreemdelingenwet worden de beroepen met nrs. 153 720 en 154 332 van rechtswege gevoegd.

Ter terechtzitting geven de advocaten van verzoeker aan geen keuze te zullen maken wat betreft het verzoekschrift op basis waarvan het beroep dient te worden beoordeeld.

Overeenkomstig voormelde bepaling zal de Raad derhalve uitspraak doen op basis van het verzoekschrift met rolnummer 153 720 – het laatst ingediende verzoekschrift – en wordt verzoeker geacht afstand te doen van het verzoekschrift met rolnummer 154 332.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 20, 21, 43, eerste lid, 2° en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het rechtszekerheids-beginsel.

Hij verschaft de volgende toelichting:

“Eerste onderdeel-

De Wet betreffende uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen schrijft voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen. Deze motivering moet bestaan uit de juridische en feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen. De motivering moet daarenboven afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk... “Vage duistere of niet terzake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige of niet-plausibele motivering, stereotiepe, geijkte of gestanda[a]r[d]iseerde motiveringen is niet afdoende” (VAN HEULE, D., Vluchtelingen: Een overzicht na de Wet van 6 mei 1993. Gent, Mys en Breesch, 1993, 78. en VAN HEULE, D., “De motiveringsplicht en de vreemdelingenwet”, T.V.R., 1993/2,67-71).

De motivering moet in feite en in rechte afdoende zijn, en uit alle motieven zelf moet blijken dat de overheid heeft afgewogen of een evenredigheid bestaat tussen de motieven en de door de maatregel veroorzaakte gevolgen.

Overeenkomstig voormelde wetsbepalingen dienen administratieve beslissingen met afdoende redenen omkleed te zijn.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht bevoegd na te gaan of de overheid die de beslissing heeft genomen, bij de beoordeling van de aanvraag tot machtiging van een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk, is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op de grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn rekening houdend met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

De bestreden beslissing verwijst naar artikels 20, 21 en 43,2° van de Vreemdelingenwet;

Artikel 20 Vw. stelt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag (en in artikel 21) kan (de Minister) de vreemdeling, die niet in het Rijk gevestigd is, terugwijzen wanneer hij de openbare orde of de veiligheid van het land heeft geschaad of de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden zoals die door de wet zijn vastgesteld niet heeft nageleefd. In de gevallen waarbij krachtens een internationaal verdrag een dergelijke maatregel slechts mag genomen worden nadat de vreemdeling gehoord werd, mag de terugwijzing slechts bevolen worden na advies van de Commissie van advies voor vreemdelingen. (De Koning bepaalt de overige gevallen waarin de terugwijzing slechts bevolen mag worden na advies van de Commissie van Advies voor Vreemdelingen bij een in de Ministerraad overlegd besluit.

(Onverminderd artikel 21, §§ 1 en 2, kan de in het Rijk gevestigde vreemdeling (of de vreemdeling die de status van langdurig ingezetene geniet), wanneer hij de openbare orde of de veiligheid van het land ernstig heeft geschaad, door de Koning uitgezet worden na advies van de Commissie van advies voor vreemdelingen.) Indien de maatregel gegrond is op de politieke activiteit van deze vreemdeling, moet over het uitzettingsbesluit in de Ministerraad beraadslaagd worden.

De terugwijzings- en de uitzettingsbesluiten moeten uitsluitend gegrond zijn op het persoonlijk gedrag van de vreemdeling. Hem mag geen verwijt gemaakt worden van het gebruik dat hij overeenkomstig de wet gemaakt heeft van de vrijheid van meningsuiting of van deze van vreedzame vergadering of van vereniging.”

Artikel 21 Vw.:

“ § 1. Mag nooit worden teruggewezen, noch uitgezet uit het Rijk : 1° de vreemdeling die geboren werd in het Rijk of aangekomen is voor hij de leeftijd van twaalf jaar bereikte en die er sindsdien voornamelijk en op regelmatige wijze verblijft;

2° de erkende vluchteling;

§ 2. Behalve in geval van ernstige aanslag op de veiligheid van het land, mag niet worden teruggewezen, noch uitgezet uit het Rijk: 1° de vreemdeling die er op regelmatige wijze verblijft sedert minstens twintig jaar; 2° de vreemdeling die niet is veroordeeld tot een gevangenisstraf van vijf jaar of meer en die het ouderlijk gezag als ouder of voogd uitoefent of die voldoet aan de onderhoudsverplichting die opgelegd is door artikel 203 van het Burgerlijk Wetboek ten aanzien van minstens één kind dat op een regelmatige manier in België verblijft. § 3. Behalve in geval van ernstige aanslag op de openbare orde of de veiligheid van het land, mag niet worden teruggewezen uit het Rijk : 1° de vreemdeling die er op regelmatige en ononderbroken wijze verblijft sedert minstens tien jaar; 2° de vreemdeling die voldoet aan de wettelijke voorwaarden om de Belgische nationaliteit te verwerven door nationaliteitskeuze of door een nationaliteitsverklaring of om deze nationaliteit te herkrijgen; 3° de vreemdeling, niet van tafel en bed gescheiden echtgenoot van een Belg; 4° de vreemde werknemer, getroffen door een blijvende arbeidsongeschiktheid in de zin van artikel 24 van de wet van 10 april 1971 of van artikel 35 van de wetten betreffende de schadeloosstelling voor beroepsziekten, gecoördineerd op 3 juni 1970, wanneer het arbeidsongeval verband houdt met of de beroepsziekte werd opgedaan bij de uitvoering van arbeidsprestaties van een vreemdeling die regelmatig in België verblijft.”

Artikel 43,2° Vw:

“de om redenen van openbare orde of nationale veiligheid genomen maatregelen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokkene. Strafrechtelijke veroordelingen vormen als zodanig geen reden voor deze maatregelen. Het gedrag van de betrokkene moet een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormen. Motiveringen die los staan van het individuele geval of die verband houden met algemene preventieve redenen mogen niet worden aangevoerd”

In de motivering van het KB tot uitzetting worden de 4 veroordelingen van verzoeker opgesomd, [...]

Terwijl artikel 21 §2, 1° Vw. stelt dat de vreemdeling die op regelmatige wijze in het land verblijft sedert minstens twintig jaar, niet kan uitgezet worden behoudens een ernstige aanslag op de veiligheid van het land.

Het K.B. stelt foutief dat verzoeker slechts sinds 28.01.1999 regelmatig en ononderbroken in het land verblijft. Zoals uit het administratief dossier blijkt, is verzoeker middels een gezinshereniging met zijn vader op 23.02.1994 het land binnengekomen. Op 28.01.1999 werd verzoeker toegelaten zich te vestigen in het Rijk, doch toen verbleef hij reeds bijna 5 jaar in het land.

Verzoeker verblijft dus reeds meer dan 20 jaar in het Rijk en kan enkel worden uitgezet indien hij een ernstige aanslag op de veiligheid van het land zou gepleegd hebben. Geen van de veroordelingen van verzoeker kunnen in aanmerking genomen worden om te besluiten dat verzoeker een ernstige aanslag heeft gepleegd op de veiligheid van het land.

Het K.B. schendt aldus artikel 21 §2, 1° Vw.

Tweede onderdeel-

Gelet op de bestreden beslissing en de toepasselijke wetsartikelen die hoger werden geciteerd.

Terwijl er een advies werd gegeven door de Commissie van advies voor vreemdelingen dat luidt als volgt:

“[A.] kwam in 1994 op 14-jarige leeftijd naar België in het kader van gezinshereniging met zijn vader. Zijn ouders, broers en zussen zijn intussen bijna allemaal tot Belg genaturaliseerd. De twee jongste broers zijn in België geboren. Één oudere zus probeert nog via gezinshereniging ook naar België te komen. Hij zou nog weinig tot geen banden meer met Marokko hebben.

Hij heeft thans een relatie met [D.D.B.], één van de slachtoffers die hij voordien in de prostitutie had gedwongen. Uit deze relatie zijn 2 kinderen geboren : [A.D.] [...] en [D.B.R.]. Dit laatste kind kon door [A.] blijkbaar nog niet erkend worden. Zijn vriendin en kinderen hebben de Belgische nationaliteit. Er zouden ook huwelijksplannen zijn.

Hij krijgt bezoek in de gevangenis van zijn vriendin en zijn familie.

[A.] heeft beroepssecundair onderwijs gevolgd. Hij heeft ook gewerkt.

Gelet op de effectieve familiale en relationele banden in België, o.a. met zijn minderjarige kinderen, zou een uitzetting in conflict komen met het recht op gezinsleven van deze kinderen en gezinsleden. Hoewel de veroordelingen die betrokkene heeft opgelopen onmiskenbaar zijn gevaarlijkheid voor de openbare veiligheid aantonen, wegen de rechten van deze onschuldige minderjarige kinderen, vriendin en familieleden, geïnterpreteerd in het licht van artikel 8 EVRM, thans zwaarder door, ook rekening houdend met de intenties van betrokkene om zich te herpakken.

De Commissie besluit dan ook tot een NEGATIEF ADVIES wat de uitzetting van [A.M.] uit België betreft.”

Het bestreden KB vermeldt duidelijk het advies van de Commissie van advies voor vreemdelingen. Volgens voornoemde Commissie vormde verzoeker geen actueel gevaar voor de openbare orde en

diende er niet besloten te worden tot een uitzetting. De bestreden beslissing geeft niet aan waarom er nu plots toch een KB tot uitzetting wordt uitgevaardigd.

Indien de minister afwijkt van het advies van de Commissie voor advies aan vreemdelingen, moet zij dit motiveren (RvS 10 mei 1984, nr. 24.326; 14 juni 1984, nr.24.462; 11 mei 1989, nr. 32.551, T.Vreemd. 1989, 16; 9 juni 1998, nr. 74.171, Rev.dr.étr. 1998, 221; 11 juli 2000, nr. 88.872, APM 2000; 23 febr[u]ari 2001, nr. 93.509, Rev.dr.étr. 2001, 231)

In casu wordt er enkel als motivering gegeven dat mevrouw [D.B.] op de hoogte was van de criminele feiten en dus kon weten dat verzoeker riskeerde om het land te worden uitgezet. Dit zegt echter niets over het recht op gezinsleven van de minderjarige kinderen. Uit de bestreden beslissing kan niet afgeleid worden dat er rekening werd gehouden met het recht op het uitoefenen van een gezinsleven van de minderjarige kinderen van verzoeker.

Daarenboven moeten volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie maatregelen van openbare orde of openbare veiligheid uitsluitend berusten op het persoonlijk gedrag van de betrokkene. Zo stelde het Hof onder meer "vormt het bestaan van strafrechtelijke veroordelingen op zichzelf geen motivering van deze maatregelen. Het bestaan van een strafrechtelijke veroordeling doet bijgevolg slechts ter zake voor zover uit de omstandigheden die tot deze veroordeling hebben geleid, blijkt dat sprake is van persoonlijk gedrag dat een actuele bedreiging van de openbare orde vormt" (HVJ 7 juni 2007, Commissie/Nederland, C-50/06, punt 41).

Dit principe werd inmiddels omgezet in artikel 43,2° VW.

Daarenboven heeft het Hof van Justitie een restrictieve uitlegging gegeven van het begrip openbare orde waardoor ook het recht op eerbiediging van zijn gezinsleven in de zin van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, beschermd wordt (HvJ 31 januari 2006, C-503/03, Commissie/Spanje, punt 47).

Rekening houdende met deze elementen is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis heeft om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk. Er dient bijgevolg een afweging gemaakt te worden tussen de rechten van het individu (het uitoefenen van zijn gezinsleven) en de rechten van de staat (controle op de immigratie, handhaven van de openbare orde, enz.): de maatregel die een inmenging betekent in het gezinsleven van de vreemdeling dient proportioneel te zijn aan het legitiem doel dat de staat nastreeft (A. DENYS, Overzicht van het vreemdelingenrecht, UGA, 2012, p. 436).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat bij deze afweging rekening dient gehouden te worden met de volgende omstandigheden en beginselen (A. DENYS, o.c., p. 437):

- de aard en de ernst van het door betrokkene gepleegde misdrijf*
- de duur van het verblijf in het land waaruit hij uitgewezen wordt*
- de tijdsperiode tussen het plegen van het misdrijf en zijn gedrag gedurende deze periode*
- de nationaliteit van de verschillende betrokken personen*
- de gezinstoestand van de betrokkene en o.m. in voorkomend geval de duur van zijn huwelijk, en andere factoren die getuigen van een effectief gezinsleven van het echtpaar*
- de vraag of de partner kennis had van het misdrijf op het ogenblik dat het gezinsleven een aanvang nam*
- de vraag of uit het huwelijk kinderen zijn geboren en in voorkomend geval hun leeftijd*
- de ernst van de moeilijkheden die de partner zou ondervinden in het land waarnaar betrokkene uitgewezen wordt*
- de hechtheid van de sociale, culturele en familiale banden met het gastland en met het land van bestemming*

De motivering zoals blijkt uit de bestreden beslissing laat niet toe om vast te stellen dat er een nauwkeurig onderzoek werd gevoerd naar de verschillende belangen die meespelen. Er wordt ten overvloede verwezen naar de veroordelingen die verzoeker heeft opgelopen, doch het blijkt niet uit de bestreden beslissing dat de particuliere belangen van verzoeker terdege onderzocht werden.

Nochtans blijkt uit de arresten 56.201, 56.202 en 56.204 van 17 februari 2011 van Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat het de taak is om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan het kennis heeft of zou moeten hebben. De

vereiste van artikel 8 E.V.R.M. is een waarborg die primeert boven de bepalingen van de Vreemdelingenwet.

Meer specifiek blijkt uit de bestreden beslissing niet dat er voldoende onderzoek werd gevoerd naar de gezinstoestand van de verzoeker, en naar de gevolgen die een weigering van verblijf en een uitzetting, met zich zou brengen.

Zoals ook werd aangegeven door de Commissie van Advies voor vreemdelingen, heeft de relatie met mevrouw [D.B.], zijn kinderen en de ondersteuning van zijn familie, een positieve invloed op verzoeker. Het is net door deze ondersteunende relaties dat een reïntegratie van verzoeker in de samenleving mogelijk is.

De uitzetting van verzoeker zou het uitoefenen van het bezoekrecht met zijn dochters onmogelijk maken en aldus kan het gezinsleven tussen vader en dochters niet verder gezet worden (EHRM 21 juni 1988, Berrehab/Nederland, Rev.dr.étr. 1988, 205)

Gelet op het bezoek dat zijn vriendin hem nog steeds brengt in de gevangenis zodat hij zijn dochters kan zien, is er sprake van een hechte familiale band. Een uitzetting van verzoeker zou niet alleen schadelijke gevolgen hebben voor verzoeker, maar bovenal voor zijn dochters. Men kan niet verwachten dat zijn vriendin mee zou verhuizen naar Marokko opdat verzoeker zijn dochters nog zou kunnen zien. Noch kan men verwachten dat zij steeds op vakantie zou gaan naar Marokko opdat haar dochters contact zouden kunnen hebben met hun vader.

Het KB maakt geen belangenafweging, maar stelt enkel dat de feiten die gepleegd werden door verzoeker zo ernstig zijn, dat zijn familiale en persoonlijke belangen (en die van de zijnen) geen voorrang mogen hebben op het vrijwaren van de openbare orde. Hierbij beperkt het KB zich echter tot het opsommen van de veroordelingen van verzoeker, zonder te precisieren welke gedragingen verzoeker juist gesteld heeft. Er wordt enkel rekening gehouden met veroordelingen, maar niet met het effect van de sancties. Uit het advies van de Commissie blijkt dat hij in de gevangenis geen tuchtstraffen heeft opgelopen, en dat hij de intentie heeft om zorg te dragen voor zijn familie, meer bepaald zijn dochter.

Daarenboven dateren van de feiten van de zwaarste veroordeling reeds van 2009, dus reeds 5 jaar geleden.

Er wordt in het KB evenmin rekening gehouden met de invloed van de procedure van de Strafvuiteringsrechtbank en voorwaarden die moeten vervuld zijn vooraleer men een strafuitvoeringsmodaliteit kan verkrijgen. Deze voorwaarden zijn er net op gericht om te voorkomen dat er een schending zou zijn van de openbare orde, en hebben tot doel om de gedetineerde te resocialiseren. Belangrijkste middel hierbij is het versterken van de familiale banden, zodat er steeds een opvangnetwerk is.

De Commissie vermeldt in haar advies tevens dat verzoeker onderwijs heeft gevolgd in België en hier gewerkt heeft. Verzoeker heeft in België het beroepssecundair onderwijs doorlopen, en heeft daarna nog meerdere opleidingen in de veiligheidssector gevolgd. Verzoeker was steeds tewerkgesteld, en zou snel terug aan de slag kunnen bij een eventuele invrijheidsstelling. Een groot aantal van de behaalde diploma's en een overzicht van de tewerkstellingen van verzoeker werd overhandigd aan de Commissie. Ook dit element weegt door bij een beoordeling van de eventuele gevaarlijkheid voor de openbare veiligheid, doch -in tegenstelling tot de Commissie van Advies voor vreemdelingen- heeft de minister ook hier geen rekening mee gehouden.

De combinatie van een doorgedreven opleiding, een sterk familiaal opvangmilieu, zijn dochters, en de controle van de Strafvuiteringsrechtbank vormt een garantie op het voorkomen van een ernstige, actuele bedreiging voor de openbare orde. Geen enkel van deze elementen werd mee in overweging genomen in de bestreden beslissing.

Aangezien uit de bestreden beslissing enkel blijkt dat er belang wordt gehecht aan de opgelopen veroordelingen van verzoeker, zonder dat er een nauwkeurig en doorgedreven onderzoek werd verricht naar de particuliere belangen van verzoeker, kan niet worden vastgesteld dat de evenredigheidstoets van artikel 43,2° Vw. juncto artikel 8 EVRM, op een redelijke en zorgvuldige wijze heeft plaats gevonden.

Hierdoor is de materiële motiveringsplicht geschonden.”

3.2. Verweerder repliceert als volgt:

“De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoeker inderdaad op 23 februari 1994 het Belgische grondgebied binnenkwam in het kader van gezinshereniging met zijn vader, doch dat hij pas op 28 januari 1999 in het bezit werd gesteld van een identiteitskaart voor vreemdelingen. Het bestreden K.B. is geenszins foutief.

In het Koninklijk besluit wordt, onder verwijzing naar de artikelen 20 en 43 van de Vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM, gesteld dat verzoeker het grondgebied van het Rijk dient te verlaten met verbod er gedurende 10 jaar terug te keren en dit omdat hij met zijn persoonlijk gedrag de openbare orde ernstig heeft geschaad en een ernstige, reële en permanente bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de Belgische maatschappij. Er wordt een overzicht gegeven van de strafrechtelijke feiten waaraan verzoeker zich sinds 1 januari 2006 schuldig heeft gemaakt met vermelding van de strafmaat die hem hiervoor telkens werd opgelegd en geoordeeld dat het gevaar dat verzoeker vormt voor de openbare orde superieur is aan zijn persoonlijke belangen.

Waar verzoeker meent dat niet op afdoende wijze wordt gemotiveerd waarom wordt afgeweken van het advies van de Commissie van advies voor vreemdelingen, dient te worden opgemerkt dat overeenkomstig artikel 20, tweede lid van de Vreemdelingenwet huidig aangevochten koninklijk besluit tot uitzetting pas kon worden genomen na een voorafgaandelijk advies van de Commissie van advies voor vreemdelingen. In tegenstelling tot wat verzoeker laat uitschijnen is dit geen bindend advies. Verzoeker kan wel gevolgd worden waar hij aangeeft dat er op de verwerende partij een bijzondere motiveringsplicht rust inzake de redenen waarom het advies niet wordt gevolgd.

Een lezing van het bestreden besluit tot uitzetting leert dat het advies van de Commissie van advies voor vreemdelingen van 25 november 2013 wordt hernomen, advies waarin het volgende werd gesteld:

“gelet op de effectieve, familiale en relationele banden in België, o.a. met zijn minderjarige kinderen, een uitzetting in conflict zou komen met het recht op gezinsleven van deze kinderen en gezinsleden. Hoewel de veroordelingen die betrokkene heeft opgelopen onmiskenbaar zijn gevaarlijkheid voor de openbare veiligheid aantonen, wegen de rechten van deze onschuldige minderjarige kinderen, vrienden en familieleden, geïnterpreteerd in het licht van artikel 8 van het Europees Verdrag ter Vrijwaring van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, thans zwaarder door, ook rekening houdend met de intenties van betrokkene om zich te herpakken.”

Vervolgens wordt in het bestreden besluit duidelijk gemotiveerd om welke redenen wordt afgeweken van dit advies. Er wordt – rekening houdende met het gegeven dat verzoeker een relatie heeft met één van zijn slachtoffers, van Belgische nationaliteit die hem in de gevangenis komt bezoeken, dat uit die relatie twee kinderen zijn geboren, dat mevr. [D.B.] op de hoogte moet zijn geweest van de criminele daden, dat zijn moeder, 4 broers en 2 zussen de Belgische nationaliteit hebben en eenmaal op bezoek zijn gekomen, dat hij sinds 28/1/1999 ononderbroken en regelmatig in het land verblijft – geoordeeld dat in casu de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten de inmenging in het privé- en gezinsleven rechtvaardigen en dienen te primeren op dit privé- en gezinsleven in België. Hiertoe wordt besloten omdat de openbare orde moet worden beschermd, dat de samenleving het recht heeft zich te beschermen tegen verzoeker die ondanks de vele waarschuwingen die hem door het gerecht werden gegeven de regels systematisch met voeten blijft treden en dat hij in het verleden voldoende kansen heeft gekregen om zich te herpakken. Er werd ook aangegeven dat het gaat om een herhaaldelijk crimineel gedrag dat gericht is op persoonlijke verrijking zonder zich daarbij te bekommeren om het aan zijn slachtoffers veroorzaakte leed, wat aantoonde dat hij een ernstig, permanent en reëel gevaar vormt voor de openbare orde.

In het koninklijk besluit tot uitzetting werden wel degelijk op duidelijke en omstandige wijze de redenen gegeven die de verwerende partij ertoe hebben doen besluiten het advies van de Commissie van advies voor vreemdelingen niet te volgen.

In tegenstelling tot wat verzoeker beweert, werd er wel degelijk rekening gehouden met het bestaande privé- en gezinsleven van verzoeker in België. Een lezing van het bestreden besluit leert dat een belangenafweging werd doorgevoerd tussen de belangen van verzoeker om zijn privé- en gezinsleven te kunnen verderzetten in België en de belangen van de Belgische samenleving. Er wordt duidelijk

gemotiveerd op welke gronden – met name de ernstige schade die verzoeker heeft berokkend aan de openbare orde en de ernstige, reële en permanente bedreiging die hij vormt voor een fundamenteel belang van de Belgische maatschappij, hetgeen wordt afgeleid uit de ernstige feiten die verzoeker pleegde en het winstgevend, herhaaldelijke en gewelddadige karakter van zijn crimineel gedrag en het gegeven dat verzoeker ondanks meerdere kansen die hij kreeg om zich te herpakken volhardde in de criminaliteit – in huidige voorliggende zaak wordt besloten dat deze laatste belangen primeren en dit op een afdoende wijze.

In het bestreden besluit tot terugwijzing werd uitgebreid gemotiveerd waarom een inmenging in verzoekers privé- en gezinsleven in casu niet opweegt tegen de ernstige schade die hij heeft berokkend aan de openbare orde én het ernstig, reëel en permanent gevaar dat hij vormt voor de Belgische samenleving. Er kan niet worden vastgesteld dat deze motivering niet evenredig zou zijn. Er kan nog worden toegevoegd dat het verzoeker zelf is die zijn privé- en gezinsleven in België in het gedrang heeft gebracht door de strafrechtelijke feiten waaraan hij zich schuldig heeft gemaakt. Verzoeker maakt door louter te verwijzen naar zijn familiale situatie ook niet aannemelijk dat ten onrechte werd weerhouden dat hij een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging zou vormen voor een fundamenteel belang van de samenleving.

Waar hij betoogt dat de laatste zware veroordeling dateert van 2009, dient te worden opgemerkt dat dit gegeven evenwel de verwerende partij geenszins verhindert het bestreden besluit te nemen op basis van het geheel van de in het verleden door verzoeker gepleegde strafrechtelijke feiten, waarbij tevens de aandacht dient te worden gevestigd op het feit dat hij vele kansen kreeg om zijn gedrag aan te passen doch waar hij steeds feiten bleef plegen.

Waar hij aangeeft aan het werk te kunnen gaan na zijn invrijheidstelling, wijst niets erop dat hij niet in zijn herkomstland aan het werk kan gaan.”

3.3. De Raad merkt op dat artikel 21, § 2, 1° van de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk bepaalt dat een vreemdeling die sedert minstens twintig jaar op regelmatige wijze in het Rijk verblijft niet mag worden teruggewezen of uitgezet behalve in het geval hij een ernstige aanslag op de veiligheid van het land pleegde. Hierbij moet worden geduïd dat het woord “regelmatig” verwijst naar een legale verblijfs-toestand (cf. *Parl.St. Kamer, 2004-05, nr. 1555/001, 37*). Verweerder kan dan ook niet worden gevolgd waar hij in zijn nota met opmerkingen het begrip “verblijf op regelmatige wijze” lijkt te willen beperken tot het verblijf ingevolge een machtiging tot vestiging.

Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat verzoeker het Rijk binnenkwam teneinde zijn in België verblijvende vader te vervoegen en op 23 februari 1994, op basis van de bepalingen van het toenmalige artikel 10 van de Vreemdelingenwet, een recht op verblijf liet gelden. Verzoeker werd ingevolge de ingediende aanvraag tot gezinshereniging op 23 februari 1994 in het bezit gesteld van een bijlage 15bis – een document dat, overeenkomstig het toenmalige artikel 26 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, diende te worden afgegeven om voorlopig het verblijf te dekken in afwachting van de beslissing van de bevoegde minister of zijn gemachtigde – waarvan de geldigheidsduur maandelijks werd verlengd. Verweerder besliste op 13 januari 1998 dat verzoeker in het vreemdelingenregister kon worden ingeschreven. Rekening houdende met het feit dat verzoeker sedert 23 februari 1994 in het bezit was van een bijlage 15bis en de beslissing van 13 januari 1998 tot afgifte van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister een declaratief karakter heeft – deze beslissing houdt immers de erkenning in van het feit dat verzoeker terecht aangaf over een verblijfsrecht als descendent van zijn in België verblijvende vader te beschikken – dient te worden geconcludeerd dat verzoeker sedert 23 februari 1994 op legale wijze in het Rijk verblijft. In casu kon op 5 mei 2014, op het ogenblik dat hij reeds meer dan twintig jaar regelmatig in het Rijk verbleef, dan ook slechts een besluit tot uitzetting ten aanzien van verzoeker worden genomen indien hij een “een ernstige aanslag op de veiligheid van het land” had gepleegd en niet omdat hij een gevaar vormde voor de openbare orde. In het bestreden besluit wordt evenwel verwezen naar het feit dat “hij door zijn persoonlijk gedrag de openbare orde ernstig heeft geschaad”, “dat de openbare orde dient te worden beschermd” en dat “het gevaar dat betrokkene vormt voor de openbare orde superieur is aan de privébelangen die hij kan doen gelden”. Er dient derhalve te worden vastgesteld dat niet het door de wetgever bepaalde toetsingscriterium werd gehanteerd bij het opstellen van het bestreden koninklijk besluit tot uitzetting.

Er moet worden benadrukt dat de begrippen “veiligheid van het land” en “openbare orde” door de wetgever als twee duidelijk van elkaar te onderscheiden toetsingscriteria worden beschouwd. Een

volledige lezing van artikel 21 van de Vreemdelingenwet leert immers dat een inbreuk op de “*veiligheid van het land*” door de wetgever als zwaarwichtiger wordt beschouwd dan een inbreuk op de “*openbare orde*”, aangezien er wordt bepaald dat in bepaalde gevallen een vreemdeling wel nog kan worden teruggewezen of uitgezet indien wordt vastgesteld dat hij een ernstige aanslag op de “*veiligheid van het land*” pleegde, terwijl dit niet meer kan voor een vreemdeling die zich in een vergelijkbare verblijfs- of familiale situatie bevindt en van wie werd vastgesteld dat hij een inbreuk pleegde op de “*openbare orde*”.

De Raad stelt tevens vast dat in het koninklijk besluit een opsomming wordt gegeven van de verschillende inbreuken op de strafwet waarvoor verzoeker werd veroordeeld, doch dat hieruit niet blijkt dat hij enig misdrijf tegen de veiligheid van het land pleegde, zoals bepaald in Boek II, Titel I van het Strafwetboek of, ruimer – de beoordeling of een handeling kan beschouwd worden als een aanslag op de veiligheid van het land dient immers in concreto te gebeuren en in functie van alle elementen ter zake (*Parl.St. Kamer 2004-05, nr. 1555/1, 19*) –, dat hij enige handeling stelde die toelaat te concluderen dat hij door zijn optreden de integriteit van het Belgisch grondgebied wilde aantasten of een aanslag wilde plegen tegen ‘s Rijks instellingen of dat hij door zijn acties – het weze alleen of als lid van een georganiseerde misdaadbende of een terroristische organisatie – de interne of externe veiligheid van het land in het gedrang bracht.

Verzoeker kan derhalve worden gevolgd in zijn stelling dat artikel 21, § 2, 1° van de Vreemdelingenwet werd geschonden.

Aangezien een onderdeel van het aangevoerd middel tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leidt, is er geen noodzaak tot onderzoek van de overige in het onderzochte middel aangehaalde bepalingen of beginselen (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

4. Korte debatten

Verzoeker heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

5. Kosten

Gelet op het feit dat de kosten die in casu werden gemaakt verbonden zijn aan de indiening van een overtollig verzoekschrift past het deze kosten ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken met rolnummers X en X worden gevoegd.

Artikel 2

De afstand van het geding wordt vastgesteld in de zaak met rolnummer X.

Artikel 3

Het koninklijk besluit tot uitzetting van 5 mei 2014 wordt vernietigd.

Artikel 4

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Artikel 5

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien september tweeduizend veertien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK